

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 1017201814
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1017201814.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): U. X., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Ukrajiny, doklad totožnosti CD: S aktuálne pobytom Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie, so sídlom Štúrova 3, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o správnej žalobe žalobcu vo veci zaistenia proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-267-022/2017-AV zo dňa 12.10.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. novembra 2017, č. k. 8Sa/83/2017-77, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. novembra 2017, č. k. 8Sa/83/2017-77 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-267-022/2017-AV zo dňa 12.10.2017 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) z dôvodu existencie dôvodného podozrenia že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie a súčasne ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov

Medved'ov, pričom stanovil dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 10.04.2017.

2. Preskúmané rozhodnutie žalovaný založil na slede skutkových okolností so začiatkom dňa 10.10.2017, keď bol sťažovateľ dublinským transferom vrátený z územia Rakúskej republiky na územie Slovenskej republiky a kedy správny orgán z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky začal voči nemu konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 12 ods. 1 písm. b/ ZPC, vedené pod číslom PPZ-HCP-BA6-267/2017-AV, súčasne bolo vydané rozhodnutie o jeho zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 ZPC a bol umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, kde následne dňa 11.10.2017 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

3. Skúmaním osoby sťažovateľa a preskúmaním administratívneho spisu vedeného pod číslom PPZ-HCP-BA6-267/2017-AV ako aj vykonanými lustráciami v informačných systémoch Policajného zboru, konkrétne informačného systému Migra, žalovaný dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

4. Uviedol, že sťažovateľ žiadal o udelenie azylu už opakovane, nakoľko po prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky dňa 05.05.2016, pričom mu nebol udelený azyl, ani doplnková ochrana. Na základe uvedeného, správny orgán začal dňa 12.10.2017 správne konanie podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov. Sťažovateľ bol správnym orgánom v zmysle § 3 ods. 2 Správneho poriadku vyzvaný, aby sa v zápisnici o vyjadrení účastníka konania, vedenej pod číslom PPZ-BA6-267-021/2017-AV zo dňa 12.10.2017, vyjadril k zisteniu správneho orgánu podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku. V zápisnici bolo sťažovateľovi oznámené začatie predmetného konania, vyjadril sa v nej aj k okolnostiam jeho žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a zároveň mu bola daná možnosť vyjadriť sa podľa § 120 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov k podkladu i spôsobu jeho zaistenia, k čomu žalobca uviedol, že sa nechce vyjadriť.

5. Žalovaný poukázal na fakt, že sťažovateľ požiadal o udelenie azylu až po preukázaní jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru, po začatí konania o administratívnom vyhostení ako aj po jeho zaistení a takéto konanie jasne poukazuje na účelovosť jeho žiadosti o udelenie azylu, výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť administratívne vyhostenie. Účelovosť žiadosti preukazuje aj skutočnosť, že o udelenie azylu na území Slovenskej republiky žiada opakovane, pričom jeho prvotná žiadosť bola už preskúmaná a azyl mu udelený nebol. Správny orgán považoval v prípade sťažovateľa za nevyhnutné postupovať podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov a využiť inštitút zaistenia podľa § 88a cit. zákona najmä s poukazom na jeho osobu a na skutočnosť, že v jeho prípade existuje riziko úteku v zmysle § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov a v prípade ak by využil oprávnenie podľa § 89 ods. 1 ZPC, vznikla by vysoká miera ohrozenia účelu vyhostenia žalobcu. K námietke žalobcu o neuložení alternatívy zaistenia, správny orgán poukázal na zápisnicu č. PPZ-HCP-BA6-267-008/2017-AV zo dňa 10.10.2017, do ktorej uviedol, že nemá žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a disponuje finančnými prostriedkami vo výške 50 eur.

II.

Konanie na krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu o zaistení na Krajský súd v Bratislave správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,
- neboli naplnené dôvody pre jeho zaistenie podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c/ ZPC, a to pre nepreukázanie dôvodného podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie,
- v deň vydania rozhodnutia o zaistení, nebol žiadateľom o azyl, týmto sa stal až dňom podania vyhlásenia, t.j. 13.10.2017, ktorý je dňom začatia konania o azyle,

- bol mu odmietnutý prístup k právnej pomoci,
- neboli riadne posúdené možnosti miernejšieho opatrenia podľa § 89 ZPC, napr. hlásenia pobytu

7. Sťažovateľ namietal najmä:

- popretie práva na právne zastúpenie a to neúčastou splnomocnenej osoby v konaní o zaistení dňa 12.10.2017. Uviedol, že mu bolo umožnené určiť si splnomocnenú osobu len formálne, nakoľko nebola kontaktovaná, nebol ani uskutočnený pokus o zabezpečenie jej prítomnosti, informovanie o prebiehajúcom konaní, o tom, že došlo k jej splnomocneniu a nebol mu umožnený kontakt s touto osobou a ani právo na poradenstvo a konzultáciu,
- konanie žalovaného označil za postup, ktorý je popretím práva na prístup k právnenému zastúpeniu, nakoľko takéto právo musí umožniť fyzickú prítomnosť a účasť splnomocneného právneho zástupcu na úkonoch, právo radiť sa s ním, právo na oboznámenie sa s podkladmi pred vydaním rozhodnutia, na vyjadrenie sa k nim, na ich doplnenie, na predkladanie žiadostí a návrhov,
- pri spisovaní dotazníka nemal k dispozícii ani právneho zástupcu, ani tlmočníka, a teda nemohol bez pochybností, či si týmto postupom nepríťažá, riadne vyplniť dotazník, pričom povinnosťou žalovaného bolo zabezpečiť sťažovateľovi prítomnosť právneho zástupcu, resp. tlmočníka či dokonca oboch tak, aby mohol dotazník vyplniť,
- neboli naplnené dôvody pre zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. c/ ZPC, nakoľko nebolo preukázané dôvodné podozrenie, že žiadosť o udelenie azylu podal výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť svoje administratívne vyhostenie,
- žalovaný vo svojom rozhodnutí neuviedol k akým zisteniam dospel skúmaním osoby žalobcu, administratívneho spisu vedeného pod č. PPZ-HCP-BA6-267/2017-AV, či vykonanými lustráciami, okrem zistenia, že žiadosť o azyl podal opakovane (jeho žiadosť z 05.05.2016 bola právoplatne odmietnutá,
- z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aké ďalšie skutočnosti momentálne migračný potrebuje vo vzťahu k sťažovateľovi zisťovať, na ktorých je založená jeho žiadosť o azyl a ktoré by inak nebolo možné ako jeho zaistením získať, či šlo o súčinnosť s migračným úradom, prípadne na aké skutočnosti malo byť zisťovanie vykonané., resp. aké úkony si takého zisťovanie ešte vyžiada, už aj vzhľadom na to, že potom, ako požiadal o azyl už dňa 22.09.2014 absolvoval vstupný pohovor,
- záver žalovaného o nemožnosti uložiť miernejšie opatrenia podľa § 89 ZPC je nepreskúmateľný,
- žalovaný si riziko úteku sťažovateľa vyložil nesprávne, nakoľko definícia rizika úteku vyžaduje preukázanie dôvodnej obavy, alebo priamej hrozby, na základe ktorej možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde, alebo sa bude skrývať, toto ale nemožno vyhodnotiť zo skutočností, že sťažovateľ nemá na území SR udelený pobyt, ani že by mu eventuálne hrozil zákaz vstupu na viac ako tri roky, jedinou relevantnou skutočnosťou, ktorú žalovaný spomína, je doterajšie správanie sťažovateľa, ktoré ale vyhodnotil nesprávne,
- sťažovateľ žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a nariadiť jeho bezodkladné prepustenie zo zaistenia.

8. Krajský súd v Bratislave v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- k námietke, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že žalovaný v posudzovanom prípade, zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, aplikoval správny právny predpis ako aj konkrétne hmotnoprávne ustanovenia zákona, namietanú vadu konania nemožno konštatovať,
- k námietke nedostatočného zistenia skutkového stavu veci uviedol, že žalovanému nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie alebo zabezpečenie dôkazov alebo to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z ním vykonaných úkonov nevyplynuli, ani inak nevyšli za jeho konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo že by v jeho hodnotení zistených skutočností bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho činnosti nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z príslušných ustanovení zákona alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil,
- k námietke, že neboli naplnené dôvody pre zaistenie sťažovateľa podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c/ ZPC, a to pre nepreukázanie dôvodného podozrenia, že podal žiadosť o udelenie azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie uviedol, že dôvodné podozrenie je výlučne

nehmotnou kategóriou, t.j. začiatkom dejovej línie preukazovania úmyslu žiadateľa o azyl až po zhmotnenie uvedeného podozrenia preukázaním, resp. nepreukázaním jeho úmyslu vyhnúť sa vyhosteniu. Obdobné úvahy možno vyčítať z konštatovania samotného sťažovateľa, ktorý svoje námietky k nenaplneniu podmienok aplikácie uvedenej hypotézy súčasne pokryl odpoveďou: „nemožno poprieť, že súčasťou podania žiadosti o azyl je vždy aj úmysel žiadateľa vyhnúť sa administratívne vyhosteniu do krajiny pôvodu, z dôvodu aby sa vyhol hrozbám, ktorými žiadosť o azyl odôvodňuje. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že dôvodné podozrenie je veľmi obtiažne preukázať konkrétnymi skutkovými okolnosťami. Argumentácia žalovaného dôvodiaceho opakovane podanou, už v minulosti zamietnutou žiadosťou žalobcu o udelenie azylu, ktorá podľa sťažovateľa nie je uspokojivým argumentom pre ustálenie dôvodného podozrenia, je podľa názoru krajského súdu dostatočnou indíciou na zvolenie postupu podľa ust. § 88a ods. 1 písm. c/ ZPC, ktorý podľa názoru súdu nemôže oslabiť ani sťažovateľom uvádzaný modus vivendi po jeho vstupe na územie Slovenskej republiky ešte dňa 05.05.2016, kedy hneď pred policajným orgánom na Oddelení hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké prehlásil, že žiada o medzinárodnú ochranu na území SR a plnil si všetky svoje povinnosti, až do právoplatného a vykonateľného skončenia jeho azylového procesu, pri ktorom Slovenskú republiku opustil tesne pred doručením rozhodnutia práve preto, aby sa na území Slovenskej republiky nezdržoval neoprávnene,

- k námietke, že v deň vydania rozhodnutia o zaistení, nebol žiadateľom o azyl, týmto sa stal až dňom podania vyhlásenia, t.j. 13.10.2017, ktorý je dňom začatia konania o azyly krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 11.10.2017 bolo Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Oddeleniu cudzineckej polície PZ oznámené, že štátny príslušník Ukrajiny X. U., požiadal dňa 11.10.2017 riaditeľa ÚPZC Medveďov o udelenie azylu na území SR, preto možno dátum, kedy sťažovateľ nadobudol právne postavenie žiadateľa jednoznačne ustáliť na deň 11.10.2017, čím zákonná podmienka pre vydanie rozhodnutia podľa § 88a splnená bola,

- k námietke odmietnutia prístupu k právnej pomoci uviedol, že sťažovateľ, ktorý má právnické vzdelanie, na otázku žalovaného či má splnomocnenú osobu na právne úkony, ktorá ho môže zastupovať a ktorú by chcel prizvať ku konaniu, spísanú za asistencie tlmočníka z jazyka ukrajinského, dňa 12.10.2017 o 13.10 hod. do zápisnice o podaní vyjadrenia, sťažovateľ uviedol: „Áno, mám splnomocnenú osobu, pani Z. W., Liga za ľudské práva, ktorú splnomocňujem na podanie opravného prostriedku voči meritórnemu rozhodnutiu k predmetnému konaniu, na doručenie tohto rozhodnutia a na moje následné zastupovanie pred príslušnými súdmi.“ Pre sťažovateľa ako právne vzdelanú osobu, s aktívnym pôsobením v praxi, či už pri výkone policajta, advokátskeho asistenta alebo právnik v spoločnosti právnej pomoci, musí byť jednoznačne rozpoznateľný rozdiel v zastupovaní počas celého konania, t.j. aj pred orgánom policajného zboru, alebo len na podávanie opravných prostriedkov a vo vzťahu ku konaniu pred príslušnými súdmi. Krajský súd poukázal aj na fakt, že sťažovateľ v priebehu jedného roka zabsolvoval uvedenú procedúru už druhýkrát, a to s rovnakým právnym zástupcom a ovládaním možnosti prístupu k právnemu zastúpeniu už počas konania o zaistení. Z prezentovaných dôvodov krajský súd ustálil, že ani tejto žalobnej námietke nemožno vyhovieť.

9. Podľa krajského súdu preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013, Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, Správnym poriadkom ale aj Ústavou SR. Žalovaný pred jeho vydaním v súlade s ust. § 32 Správneho poriadku riadne zistil skutkový stav veci, výrok i odôvodnenie rozhodnutia sú dostatočne zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, ako aj uvedením skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a je z neho zrejmé, akými úvahami sa žalovaný pri hodnotení dôkazov riadil a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa § 190 S.s.p. žalobu zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

11. Proti rozsudku krajského soudu stěžovatel v zákoně lhote podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ S.s.p., t.j. krajský soud nesprávným právním postupem znemožnil účastníkovi konání, aby uskotočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Stěžovatel v nasledujúcich stížnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c/ S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- nesprávne právne posúdil predmetnú právnu vec, odklonil sa od ustálenej judikatúry kasačného súdu a nedostatočne odôvodnil námietky nedostatočného zistenia skutočností viazucich sa na aplikáciu dôvodu zaistenia stážovateľa,
- nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, ale aj odmietnutie ochrany zo strany správneho súdu, t.j. odmietnutie prístupu k spravodlivosti, keď krajský súd sa:
- nedostatočne a nesprávne vysporiadal s námietkou stážovateľa, že žalovaný nedostatočne podložil a zdôvodnil svoje dôvodné podozrenie, že žiadosť o azyl bola podaná výlučne s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie,
- argumentáciu opakovanou žiadosťou o azyl nepovažuje za uspokojivú, krajskému súdu vytkol, že sa ňou podrobnejšie nezaoberal, a vec nesprávne právne posúdil, ak mal za preukázané dôvodnosť podozrenia, že stážovateľ podával žiadosť o azyl výlučne s úmyslom vyhnúť sa vyhosteniu,
- napriek jeho neúspechu v predchádzajúcom azylovom konaní, poukázal na to, že v predchádzajúcom konaní o azyly Slovenská republika preukázateľne vystavila stážovateľa nebezpečenstvu tým, že v rozpore s § 49 zákona č.480/2002 Z.z. o azyly (ako vyplýva aj zo záveru Najvyššieho súdu v bode 93. rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžak/10/2017, ktorý sme priložili k správnej žalobe) získavala v konaní o azyly informácie o stážovateľovi zakázaným spôsobom prostredníctvom komunikácie s Ministerstvom vnútra Ruskej federácie. Žiadateľ o azyl pochádza z Krymu, nad územím ktorého vykonávajú faktickú štátnu moc okupujúce štátne orgány Ruskej federácie. Túto skutočnosť bude potrebné v novom azylovom konaní riadne preskúmať, nakoľko dnes predstavuje opodstatnené nebezpečenstvo prenasledovania alebo vážneho bezprávia pre stážovateľa. Aj z tohto dôvodu nemožno hovoriť o žiadosti o azyl podanej výlučne s cieľom zmarit' administratívne vyhostenie,
- za nepreskúmateľný a nesprávny právny záver považoval tiež záver o nemožnosti uloženia miernejšieho opatrenia voči žalobcovi podľa §89 zákona o pobyte cudzincov. Uviedol, prečo považuje odôvodnenie v tejto časti za nedostatočné a záver za právne nesprávny. Mal byť o možnosti uplatnenia miernejších opatrení kontextuálne riadne poučený, čo sa však nestalo. Stážovateľ nebol poučený o možnosti uplatnenia §89 a súčasnej povinnosti zabezpečiť si v SR ubytovanie a dostatočné finančné prostriedky na pobyt, ktoré môžu byť podľa zákona a metodických postupov preukázané aj iným spôsobom, ako hotovosťou v rukách zaisteného. Navyše mal zaistený u seba kartu Mastercard, ktorá mu bola pri zaistení odobratá, pričom ani len touto skutočnosťou sa správny orgán kontextuálne nezaoberal,
- obmedzeniu splnomocnenia obsiahnutého v zápisnici na podanie správnej žaloby a na konanie o nej pred súdom je preto potrebné považovať za neplatné,
- vzhľadom na pochybnosti, ktoré mal žalovaný rozpoznať, bolo potrebné na splnomocnenie nahliadať ako na plnomocnenstvo všeobecné v konaní pred správnym orgánom. Keďže žalovaný neodstránil tieto pochybnosti v konaní, a napriek tomu konal bez splnomocnenej osoby, treba považovať toto jeho konanie za nedobromyseľné a za flagrantne odňatie práva na právne zastúpenie, čo predstavuje vážne porušenie procesných oprávnení stážovateľa a vážnu vadu na úkonoch, ktoré 12.10.2017 so stážovateľom žalovaný vykonal. Uvedené podľa stážovateľa spôsobilo nezákonnosť rozhodnutia,
- namietal, že kasačný súd už v minulosti ustálil, že je potrebné vydanie príkazu na prepustenie a súčasne fakticky prepustiť túto osobu na slobodu, odkázal na rozsudky Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžak/14/2017, 1Sza/6/2013, 1Sza/14/2016, 10Sžak/13/2016, v ktorých najvyšší súd opakovane dospel k záveru, že žiadateľ o azyl nemôže byť zaistený podľa § 88 zákona o pobyte cudzincov. V prípade podania žiadosti o azyl dôvody pre pôvodné zaistenie automaticky pominuli. Takejto situácii zodpovedá postup policajného orgánu, ktorý pôvodné zaistenie fakticky (prepustením), ale aj formálne (vydaním rozhodnutia o prepustení) ukončí a v prípade potreby rozhodne podľa §88a zákona o pobyte cudzincov,
- žalovaný konal v rozpore s týmto postupom ustáleným kasačným súdom., čím sa dopustil podstatného

porušenia ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia,

- namietal dĺžku takmer maximálnej doby zaistenia, pričom zákonný rámec je maximálne 6 mesiacov a rozhodnutie ustanovuje maximálnu dobu zaistenia od 12.10.2017 do 10.4.2017, čo považoval za nepreskúmateľné, nakoľko je absolútne nezdôvodnené, a teda nepreskúmateľné,

- na základe uvedených dôvodov žiadal najvyšší súd, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného sa v celom rozsahu zrušuje a nariaďuje sa bezodkladné prepustenie sťažovateľa na slobodu.

B)

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku je potrebné zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.1.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

Podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udeleniu azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udeleniu azylu výlučne s cieľom oddialiť alebo zmariť jeho administratívne vyhostenie.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

15. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým tento zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal ochrany jeho práv proti

rozhodnutiu žalovaného, ktorým došlo k zaisteniu sťažovateľa podľa § 88a ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti najvyšší súd ako súd kasačný preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a tým aj zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

16. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

17. Kasačný súd námietky sťažovateľa, že krajský súd nesprávne právne posúdil predmetnú právnu vec, odklonil sa od ustálenej judikatúry kasačného súdu a nedostatočne odôvodnil námietky nedostatočného zistenia skutočností viažucich sa na aplikáciu dôvodu zaistenia sťažovateľa vyhodnotil za nedôvodnú.

18. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

19. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

20. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Sťažovateľ neuviedol, v čom konkrétne mal krajský súd pochybiť pri tvrdení, že vec nesprávne právne posúdil. Ak preskúmanie rozhodnutia súdu v rámci uplatnenej avšak ničím odôvodnenej námietky vôbec nesignalizuje možnosť porušenia hmotného alebo procesného práva sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať v rámci konania o kasačnej sťažnosti, kasačný súd takúto námietku nemôže vyhodnotiť ako dôvodnú.

22. Pokiaľ sťažovateľ za nesprávne právne posúdenie považoval nesplnenie podmienok pre zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, táto námietka nemohla obstáť, nakoľko žalovaný preukázal, že k splneniu podmienok pre aplikáciu uvedeného ustanovenia došlo, a to na základe nasledujúcich dôvodov.

23. Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov umožňuje žalovanému zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ktorý je už zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. a/ (čo bol prípad sťažovateľa), alebo písm. b/ ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky a ktorý podal žiadosť o udelení azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelení azylu s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie.

24. Pokiaľ teda policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu podaná po jeho predchádzajúcom zaistení je účelová, podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmarit' výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca, žalovaný správny orgán rozhodne, že dôvody predchádzajúceho zaistenia podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona pobyte cudzincov trvajú, napriek tomu, že cudzinec požiadal o medzinárodnú ochranu, pričom v rozhodnutí v ktorom preukáže splnenie zákonných podmienok jeho zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. c/ musí vyložiť, aké konkrétne dôvody ospravedľujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sza/40/2014 zo dňa 4. novembra 2014).

25. V prejednávacom prípade bola účinne naplnená podmienka, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. c/, bol sťažovateľ zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1/ zákona o pobyte cudzincov.

26. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-267-009/2017-AV zo dňa 10.10.2017 žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozhodol o zaistení sťažovateľa v konaní o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods.1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z., z dôvodu existencie rizika úteku tak, že zaistil sťažovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 10.12.2018 a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov (ďalej na účely rozsudku len „ÚPZC Medved'ov“).

27. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 8Sa/83/2017-77 zo dňa 8. novembra 2017 žalobu žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu o zaistení zamietol a Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Sa/83/2017-77 zo dňa 8. novembra 2017 zamietol.

28. Z rozhodnutia žalovaného nepochybne vyplýva, že žalovaný preukázal splnenie zákonných podmienok pre zaistenia sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c/, tým, že preukázal, že v prípade sťažovateľa sa jednalo o cudzinca zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a/ bod 1/ zákona o pobyte cudzincov, ktorý v deň vydania rozhodnutia o zaistení bol žiadateľom o azyl. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 11.10.2017 bolo Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Oddeleniu cudzineckej polície PZ oznámené, že štátny príslušník Ukrajiny X. U., požiadal dňa 11.10.2017 riaditeľa ÚPZC Medved'ov o udelenie azylu na území SR, preto žalovaný správne ustálili, že v deň vyhlásenia sťažovateľa o tom, že podáva žiadosť o azyl nadobudol právne postavenie žiadateľa o azyl, a preto správne ustálil, že v čase rozhodovania o zaistení sťažovateľa podľa § 88 a ods1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov bola splnená podmienka, že v prípade cudzinca sa jedná o žiadateľa o azyl.

29. V súvislosti so žiadosťou sťažovateľa o azyl kasačný súd poukazuje na to, že ak zaistený cudzinec požiada o medzinárodnú ochranu, spravidla to bude mať za následok ukončenie zaistenia podľa čl. 15 Návratovej smernice 2008/115/ES, ako konštatoval Súdny dvor Európskej únie vo veci A., a policajný útvar bude povinný cudzinca bez zbytočného odkladu zo zaistenia prepustiť; dôvody pre pôvodné zaistenie cudzinca tak automaticky pominú. Ak však policajný útvar dospeje k záveru, že žiadosť cudzinca o medzinárodnú ochranu je účelová, podaná iba za účelom pozdržať, či dokonca zmarit' výkon rozhodnutia o vyhostení cudzinca, rozhodne o jeho zaistení ako žiadateľa o azyl, pričom v rozhodnutí policajný útvar vyloží, aké konkrétne dôvody ospravedľujú trvanie zaistenia cudzinca po podaní žiadosti o medzinárodnú ochranu.(pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR z 24. septembra 2013, sp. zn. 1Sza/6/2013).

29. Za nedôvodnú považoval kasačný súd námietku sťažovateľa, že žalovaný nedostatočne podložil a zdôvodnil svoje dôvodné podozrenie, že žiadosť o azyl bola podaná výlučne s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie.

30. Okrem argumentácie opakovanosti žiadosti o azyl, keď predchádzajúca žiadosť o azyl skončila jeho neúspechom (o žiadosti bolo právoplatne rozhodnuté dňa 31.10.2016), žalovaný poukázal na to, že

sťažovateľ požiadal o azyl až po preukázaní jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru a po začatí konania o administratívnom vyhostení. Uvedené konanie podľa žalovaného jasne poukazuje na účelovosť jeho žiadosti výlučne s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie. Žalovaný v dôvodoch rozhodnutia tiež uvádza, že dňa 10.10.2017, keď bol sťažovateľ dublinským transferom vrátený z územia Rakúskej republiky na územie Slovenskej republiky, kedy správny orgán z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky začal voči nemu konanie vo veci administratívneho vyhostenia podľa § 12 ods. 1 písm. b/ ZPC, vedené pod číslom PPZ-HCP-BA-6-267/2017-AV.

31. Najvyšší súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že pod pojmom ak existencia dôvodného podozrenia účelovosti žiadosti o azyl je potrebné rozumieť samotné podozrenie z existencie dôvodného podozrenia účelovosti žiadosti o azyl. Prítom posudzovanie existencie dôvodného podozrenia účelovosti žiadosti o azyl v zmysle § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov je nutne vždy úvahou pravdepodobnostnou, založenou v určitej miere na odhade. Preto niekedy pre záver o existencii takéhoto podozrenia postačí zistenie, že je pravdepodobné, že príslušná zákonom predvídaná skutková podstata bola naplnená. Môže to tak byť však iba v prípade, že takáto eventualita je najpravdepodobnejším vysvetlením skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa javia byť významne pravdepodobnejšie ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia.

32. Pokiaľ teda žalovaný účelovosť žiadosti o azyl vyhodnotil na základe nespochybniteľných faktov, akými bolo podanie žiadosti až po preukázaní neoprávnenosti pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky, dokonca po začatí konania o jeho administratívnom vyhostení, argumentácia dublinským transferom vrátenia z územia Rakúskej republiky na územie Slovenskej republiky, kedy správny orgán z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky začal voči nemu konanie vo veci administratívneho vyhostenia, pričom z uvedeného vyvodil zámer žiadosti o azyl smerujúcu na určitý cieľ, ktorým bol podľa žalovaného snaha o oddialenie alebo zmarenie jeho administratívneho vyhostenia, takéto závery nie sú nelogické ani netrpia vadou v úsudku, naopak kasačný súd v nich videl konkrétne dôvody ospravedlňujúce trvanie zaistenia sťažovateľa aj po podaní jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu.

33. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ako ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

34. Za nedôvodnú považoval kasačný súd aj námietku týkajúcu sa porušenie jeho práva na účinný prístup k právnej pomoci a tlmočenie v konaní o zaistení.

35. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 12.10.2017 bol ustanovený tlmočník. Na otázku žalovaného či má splnomocnenú osobu na právne úkony, ktorá ho môže zastupovať a ktorú by chcel prizvať ku konaniu, spísanú za asistencie tlmočníka z jazyka ukrajinského, dňa 12.10.2017 o 13,10 hod. do zápisnice o podaní vyjadrenia, sťažovateľ uviedol: „Áno, mám splnomocnenú osobu, pani Z. W., Liga za ľudské práva, ktorú splnomocňujem na podanie opravného prostriedku voči meritórnemu rozhodnutiu k predmetnému konaniu, na doručenie tohto rozhodnutia a na moje následné zastupovanie pred príslušnými súdmi“.

36. Z vyššie zistených skutočností mal teda kasačný súd za preukázané, že sťažovateľovi bol ustanovený tlmočník do jazyka, ktorému bez problémov porozumel, bol poučený o možnosti zvoliť si zástupcu, ktorého aj označil a s ktorým žalovaný riadne komunikoval, sťažovateľ netrval na prítomnosti zástupcu počas jeho výsluchu, výslovne uviedol, že zástupkyňu splnomocňuje na podanie opravného

prostriedku voči meritórnemu rozhodnutiu k predmetnému konaniu, na doručenie tohto rozhodnutia a na moje následné zastupovanie pred príslušnými súdmi.

37. Z uvedeného dôvodu kasačný súd vyhodnotil námietky sťažovateľa ohľadne porušenie jeho práva na účinný prístup k právnej pomoci a tlmočenie v konaní o zaistení za nedôvodné.

34. Najvyšší súd sa ďalej zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu, ktorému vyčítal, že sa dostatočne nezaoberal námietkami spočívajúcimi v tom, že z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé aké ďalšie skutočnosti migračný úrad potrebuje vo vzťahu k sťažovateľovi zistiť, na ktorých je založená jeho žiadosť o azyl, a ktoré by inak ako sťažovateľovým zaistením nebolo možné získať a námietkou, že v odôvodnení rozhodnutia je správny orgán povinný uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

35. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

36. Z tohto pohľadu nemožno krajskému súdu čo do rozsahu a spôsobu reakcie na podstatné námietky sťažovateľovej argumentácie nič vytknúť. Krajský súd sa zaoberal všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa uplatnenými v žalobe, žiadna z nich neostala otvorená alebo nezodpovedaná.

37. Za nedôvodnú považoval kasačný súd aj námietku sťažovateľa, ktorý považoval za nepreskúmateľný a nesprávny záver žalovaného o nemožnosti uloženia miernejšieho opatrenia voči sťažovateľovi podľa § 89 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko z rozhodnutia žalovaného nepochybne vyplynulo, že sa možnosťou uloženia miernejších opatrení zaoberal. Ako vyplynulo zo zápisnice o podaní vyjadrenia zo dňa 10.10.2017 sťažovateľ na otázku akými finančnými prostriedkami disponuje, odpovedal, že len tým, čo má u seba, a to 50-, Eur. Na otázku či vie preukázať zabezpečenie ubytovania na území Slovenskej republiky odpovedal, tu nemá ubytovanie, keď bol na Slovensku, tak býval v tábore.

38. Žalovanému je možné vytknúť, že túto zistenú skutočnosť v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuviedol, na druhej strane argumentoval tým, že k zaisteniu sťažovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov v prípade sťažovateľa bolo nutné pristúpiť z dôvodu, že v prípade sťažovateľa existuje riziko úteku a v prípade uloženia miernejších opatrení by vznikla vysoká miera ohrozenia účelu jeho vyhostenia.

39. Z ustanovenia § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá povolený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

40. Najvyšší súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že pod pojmom riziko úteku je potrebné rozumieť samotné podozrenie z existencie rizika úteku. Prítom posudzovanie existencie hrozby úteku cudzinca je nutne vždy úvahou pravdepodobnostnou, založenou v určitej miere na odhade. Preto niekedy pre záver o existencii rizika úteku (§ 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov) postačí zistenie, že je pravdepodobné, že príslušná zákonom predvídaná skutková podstata bola naplnená. Môže to tak byť však iba v prípade, že takáto eventualita je najpravdepodobnejším vysvetlením skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa javia byť významne pravdepodobnejšie ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia.

41. Pokiaľ teda správny orgán na základe vyhodnotenia predchádzajúceho správania sťažovateľa, opustenia územia Slovenskej republiky a úteku do inej krajiny, odkiaľ bol dublinským transferom vrátený na územie Slovenskej republiky vyhodnotil takéto správanie sa sťažovateľa ako existenciu rizika úteku, takejto úvahe správneho orgánu nemožno nič vytknúť, najmä ak v súvislosti s podaním žiadosti o azyl túto vyhodnotil za účelovú s cieľom oddialiť alebo zmarit' jeho administratívne vyhostenie.

42. K námietke sťažovateľa ohľadne dĺžky zaistenia, keď namietal, že zákonný rámec dĺžky zaistenia je maximálne 6 mesiacov a rozhodnutie ustanovuje maximálnu dobu zaistenia od 12.10.2017 do 10.4.2017, čo považoval za nepreskúmateľné, nakoľko je absolútne nezdôvodnené, a teda nepreskúmateľné považuje kasačný súd za dôležité uviesť, že je pravdou, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného je v tejto časti strohé, nakoľko z rozhodnutia vyplýva, že predbežnú dĺžku zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby sťažovateľa.

43. Rozhodnutiu je možné vytknúť strohosť odôvodnenia dĺžky zaistenia, avšak po vyhodnotení osoby sťažovateľa, a to najmä odôvodnenej existencie rizika úteku sťažovateľa a odôvodnenej účelovosti podania žiadosti o azyl, takáto dĺžka zaistenia sa ani kasačnému súdu nejaví ako neprimeraná, nakoľko jednak neprekročila zákonom povolenú lehotu zaistenia ustanovenú v § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov a navyše je primeraná účelu zaistenia.

44. Podľa názoru kasačného súdu úspešnosť námietok voči rozhodnutiu o zaistení môže obstať jedine v prípade, ak sťažovateľ svojimi námietkami spochybni zákonnosť rozhodnutie o jeho zaistení, inými slovami ak preukáže, že neboli splnené podmienky jeho zaistenia v danom prípade podľa §88 a ods.1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, čo sa však v danom prípade sťažovateľovi nepodarilo.

45. V tejto súvislosti kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

46. Zaistenie cudzinca ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10Sza/8/2016 zo dňa 30.3.2016 znamená obmedzenie alebo v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia dokonca zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov alebo predovšetkým ústavným poriadkom SR.

47. Sťažovateľovi sa však nepodaril uplatnenými námietkami v kasačnej sťažnosti preukázať, že takýto zásah do práv sťažovateľa sa uskutočnil bez splnenia podmienok stanovených v zákone o pobyte cudzincov.

48. Preto, ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom žalovaného a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov sťažovateľa, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v konaní o kasačnej sťažnosti. Tieto boli obdobné ako námietky, ktoré sťažovateľ namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vypořiadal. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

47. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd v zmysle ustanovenia § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s ustanovením § 175 ods. 1 a 2 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

48. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.